

CAROLINE
KEPNES

TY

alloy**entertainment**

CAROLINE
KEPNES

TY

2015

Copyright © 2014 by Alloy Entertainment and Caroline Kepnes
Translation © 2015 by Jan Netolička

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu YOU,
vydaného nakladatelstvím Emily Bestler Books, New York 2014,
přeložil Jan Netolička
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazykový redaktor: Jiří Pacek
Korektura: Zuzana Pernicová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava,
v dubnu 2015

ISBN 978-80-7498-060-2

Pro tebe, táto

„Jedno na lačno, dá-li Bůh, uvidíme se zítra.“

Harold Samuel Kepnes

29. ledna 1947 – 13. listopadu 2012

1

Vcházíš do knihkupectví a trochu přidržíš dveře, aby nebouchly. Usmíváš se, jako by ses styděla, že jsi pěkná holka, a nemáš nalakované nehty a není poznat, jestli máš pod tím béžovým svetříkem s výstřihem do věčka podprsenku, ale já myslím, že ne. Jsi tak čistá, až jsi tím sprostá, a zamumláš směrem ke mně svá první slova – *dobrý den* –, zatímco většina lidí jen mlčky prochází. Ne tak ty, ve svých volných růžových džínách, jako vystřižených z knížky *Šarlotina pavučinka*, ale kde ses tu vzala?

Jsi dokonalá a výrazná, moje vlastní malá Natalie Portmanová z konce filmu *Na dotek*, kde vypadá mladá a svěží, protože zrovna skoncovala s těmi Anglány a vrací se domů do Ameriky. V úterý v 10.06 dopoledne ses konečně taky vrátila, domů ke mně. Každý den dojíždím do svého knihkupectví v Lower East Side ze svého bytu v Bed-Stuy. Každý den zavírám, aniž bych našel někoho, jako jsi ty. Narodila ses do mého světa, já se třesu a nejradši bych do sebe hodil nějaký diazepam, ale mám je dole a vlastně si žádný diazepam vzít

nechci. Nechci jít dolů. Chci být tady, úplně, dívat se na tebe, jak si okusuješ nenalakované nehty a otáčíš hlavu doleva, ne, ještě si koušeš malíček, vytřeštíš oči, pak doprava, ne, přejdeš biografie, nakonec se sama zorientuješ (díkybohu) a pak zpomalíš, když se dostaneš k oddělení beletrie.

Ano.

Nechávám tě zmizet mezi regály – Beletrie F–K – a ty nejsi běžná nejistá nymfa, která by šla po Faulknerovi, aby ho nakonec nikdy nedočetla a vlastně ani nikdy nezačala číst. Po Faulknerovi, který by zkameněl a zvápenatěl na tvém nočním stolku; Faulknerovi, který by měl za cíl přesvědčit tvé známosti na jednu noc, že nekecáš, když tvrdíš, že něco takového normálně neděláš. Ne, taková ty nejsi. Nenecháváš Faulknera ani džíny jen tak pohozené vedle postele a na Stephena Kinga jsi až moc krásně opálená a na Heidi Julavitsovou až moc nekonvenční, takže koho? Koho si koupíš? Hlasitě kýcháš a já si představuju, jestli jsi stejně hlučná, když se uděláš. „Zdravíčko!“ volám.

Hihňáš se a hlaholíš odpověď: „Nápodobně, pane.“

Pane. Flirtuješ, a kdybych byl jeden z těch úchylů, kteří všechno sdílejí na Instagramu, vyfotil bych tu cedulku s nápisem F–K, přidal popisek a hezky ji postnul.

F–K. Jo, ty vole, našel jsem ji.

Klídek, Joe. Holky nemají rády, když se moc tlačí na pilu, umravňuju se. Naštěstí přichází zákazník a nedá se na něm nepoznat, že jde po Salingerovi, ale to je snad poznat úplně na všech. Může mu být tak třicet šest a čte teprve *Franny a Zooey*? Ale ne, trošku realisticky. On je číst nebude. Dal je do košíku, aby zamaskoval, že pod nimi má Dana Browna. Stačí trocha praxe v knihkupectví a člověk se brzo naučí, že většina

TY

lidí se stydí za to, kým jsou. Rychle mu balím toho Browna, jako by to bylo dětské porno, a říkám mu, že *Franny a Zooey* je super, a on kývá hlavou a ty jsi pořád ještě mezi F a K, protože přes regál vidím tvůj běžový svetřík. Teda jenom kousek. Kdybys sáhla kousek výš, vykouklo by ti břicho. Ale nesáhneš. Bereš knížku a sedáš si v uličce a možná tam zůstaneš celou noc. Možná to bude jako v tom filmu s Natalií Portmanovou *Jdi za svým srdcem*, který strašně volně natočili podle knížky Billie Lettsové – na tu bídu to vlastně docela šlo –, a já tě tu najdu uprostřed noci. Až na to, že nebudeš těhotná a já nebudu takové béčko jako ten chlap v tom filmu. Skloním se k tobě a řeknu: „*Promiňte, slečno, ale máme zavřeno,*“ a ty zvedneš hlavu a usměješ se. „*Ale já zavřená nejsem.*“ Pak se nadechneš. „*Jsem úplně otevřená.* Pane.“

„Hele,“ ozývá se ten Salinger-Brown. On je ještě tu? Jo, je tu. „Dáte mi doklad?“

„Tak pardon, no.“

Vytrhává mi ho z ruky. Nejde o to, že by mě nesnášel. Nenávidí sebe. Kdyby se lidi dokázali vypořádat s odporem k sobě samým, se zákazník by se jednalo mnohem snáz.

„Hele, víš co, mladej? Trochu se ovládej, jo? Prodáváš v knihkupectví. Ty knížky ani nepíšeš, ani nevydáváš. A asi ani moc nečeš, protože jinak bys nedělal prodavače. Takže se hezky přestaň ksichtit, jako bys spolkl všechnu moudrost světa, a chovej se ke mně slušně.“

Ten chlap ať si klidně kecá, co chce, stejně je u mě nýmand, protože si kupuje Dana Browna. Ale ty jsi toho debila uslyšela a vykoukla jsi zpoza knih se svůdným úsměvem Natalie Portmanové. Dívám se na tebe. Ty se díváš na něj a on se pořád dívá na mě a čeká.

„Na shledanou a pěkný den, pane,“ říkám a on ví, že to nemyslím vážně, a je naštvaný, že si musel vynutit slušné chování od cizího chlapa. Když je konečně pryč, ještě na něho zavolám, protože vím, že mě uslyšíš. „Toho Browna ti fakt přeju, debile.“

Jdeš ke mně, směješ se a našťestí je brzo dopoledne, takže tu jsme sami a nikdo nás nebude otravovat. Pokládáš košík s knihami na pult a vtipně toho chlapa napodobuješ: „Na mě budete taky hnusný?“

„To byl magor, co?“

„Hmmm, třeba měl jenom blbou náladu.“

Jsi poklad. Snažíš se v lidech vidět to dobré. Zahanbujes mě.

„No,“ říkám a měl bych radši držet hubu a chci držet hubu, ale při pohledu na tebe se mi chce mluvit. „Přesně kvůli takovým lidem se všechny ty bestsellery píšou.“

Díváš se na mě. Jsi zvědavá a já bych chtěl o tobě vědět něco víc, ale nemůžu se tě začít ptát, takže prostě jenom dál žvaním.

„Všichni se pořád snaží být lepší, shodit pět kilo, přečíst pět knížek, zajít do muzea, koupit si cédéčko s vážnou hudbou, doma si ho poslechnout a ještě si to užít. Ale ve skutečnosti nechtějí nic jiného, než se cpát zákuskama, číst časopisy a poslouchat popík. A knížky? Na ty serou. Kupte si Kindle. Víte, proč má Kindle takový úspěch?“

Směješ se a vrtíš hlavou a posloucháš mě, i když v tenhle moment už většina lidí kouká do mobilu a přestává vnímat. A jsi nádherná a ptáš se: „Proč?“

„To je jednoduché. S internetem se do všech domácností dostalo porno...“

TY

Řekl jsem *porno*, jsem osel, ale ty i tak posloucháš. Neuvěřitelné.

„A lidi už si ho tím pádem nemusí chodit kupovat ven. Už se nemusí dívat do očí prodavači, který najednou ví, že se vám líbí plácát mladé holky rákoskou po zadku. Jenomže když jsme se museli lidem dívat do očí, byli jsme víc civilizovaní.“

Máš oči jako mandle a já mluvím dál. „Víc odhalení.“

Nemáš snubák a já mluvím dál. „Víc lidští.“

Jsi trpělivá a já už bych fakt měl držet zobák, ale nejde to. „Jo, a ten Kindle, s tím už to čtení prostě není kompletní. Stejně jako *porno* na internetu. Najednou chybí něco za něco, kontrolní mechanismy. Lidi teď klidně můžou číst *Browna* doma i na veřejnosti. To je konec civilizace. Ale...“

„Vždycky je nějaké ale,“ říkáš a já bych se vsadil, že jsi z velké rodiny plné zdravých a láskyplných lidí, kde se všichni pořád objímají a zpívají společně u táboráku.

„Už není kde kupovat filmy ani hudbu, takže lidem zůstaly jenom knížky. Videopůjčovny neexistují a s nima zmizeli i nerdi, kteří v nich dělali a uměli citovat *Tarantina*, chválit *Daria Argenta* a nesnášeli lidi, co si přišli pro nějaký film s *Meg Ryanovou*. Tahleto situace, ta interakce mezi kupujícím a prodavačem, je jako obousměrný provoz. Kdybyste ve všech městech zavedla jednosměrky, tak se doprava zhroutí, chápete.“

Nevím, jestli chápeš, ale neříkáš, abych toho nechal, jako to lidi dělají, a dokonce přikyvuješ. „Hmmm.“

„Třeba obchod s *cédéčkama* byl jako velký ekvalizér. Nerdi v něm měli obrovskou moc. *Vy si jako fakt kupujete Taylor Swift*? I když i tihle nerdi pak přišli domů a honili si ho nad *fotkama Taylor Swift*.“

Přestaň opakovat Taylor Swift. Směješ se mně, nebo na mě?

„Ale to je jedno,“ říkám, a jestli mi řekneš, abych už byl zticha, tak budu.

„Jo, to je jedno,“ říkáš a chceš, abych toho nechal.

„Jde o to, že když něco kupujeme, je to snad jedna z posledních čestných věcí, které ještě děláme. Ten chlap sem nepřišel pro Dana Browna ani pro Salingera. On se sem vlastně přišel vyzpovídat.“

„Vy jste kněz?“

„Ne, já jsem kostel.“

„Amen.“

Díváš se do svého košíku a já si připadám jako zoufalec a dívám se do tvého košíku. Tvůj telefon. Ty ho nevidíš, ale já jo. Je rozbitý. Schovaný ve žlutém obalu. To znamená, že se o sebe staráš, až když je situace kritická. Vsadil bych se, že si bereš zinek, až když máš chřipku třetí den. Beru tvůj telefon do ruky a zkouším zavtipkovat.

„To jste ukradla tomu chlápku?“

Bereš mi telefon z ruky a rudneš. „No jo, já a telefon...“ říkáš. „Nejsem hodná máma.“

Máma. Jsi mladá kočka, žádná máma.

„Ále ne.“

Usmíváš se a je naprosto jasné, že nemáš podprsenku. Vytahuješ knížky z košíku a pokládáš ho na zem a pak se na mě díváš, skoro jako bys mi chtěla dovolit zkritizovat tě za cokoliv, co jsi kdy udělala. Najednou ti stojí bradavky. Nesnažíš se je zakrýt. Pohled ti padá na sušenky, které mám vždycky vedle pokladny. Hladově na ně ukazuješ. „Můžu?“

„Jo,“ říkám a už tě krmím. Beru do ruky tvou první kníž-

TY

ku, *Nemožné prázdniny* od Spaldinga Graye. „Zajímavé,“ říkám. „Většina lidí si bere spíš jeho monology. Tohle je skvělá knížka, ale lidi ji moc nekupují. Hlavně ne mladé ženy, které nevypadají, jako že by chtěly co nejdřív spáchat sebevraždu jako autor.“

„Občas má člověk chuť na něco temného, ne?“

„To jo,“ říkám. „Souhlas.“

Kdybychom byli pubertáci, mohl bych tě políbit. Ale stojím na stupínku za pultem, na košili mám cedulku se jménem a ani jeden z nás už není úplně mladý. Večerní finty dopoledne nezabírají a okny sem proniká slunko. Nemělo by být v knihkupectví šero?

Poznámka: Říct panu Mooneymu, aby sehnal lepší rolety. Nebo závěsy. Nebo něco.

Beru do ruky tvou druhou knihu, *Zoufalé postavy* od jedné z mých oblíbených autorek Pauly Foxové. Tohle je dobré znamení, ale možná si ji kupuješ, protože jsi na nějakém blbém blogu četla, že je to biologická matka Courtney Love. Nemůžu si být jistý, že si kupuješ Paulu Foxovou, protože ses k ní dostala tou správnou cestou, na základě eseje Jonathana Franzena.

Saháš pro peněženku. „Ta je nejlepší, že jo? Hrozně mě trápí, že není slavnější. Ani ten Franzen jí nepomohl, chápete to?“

Díkybohu. Usmívám se. „*Západní pobřeží.*“

Díváš se jinam. „K té jsem se ještě nedostala.“ Dívám se na tebe a zvedáš ruce, jako že se vzdáváš. „Nezastřelte mě.“ Hihňáš se a já bych chtěl, aby ti ještě stály bradavky. „To *Západní pobřeží* si někdy přečtu a *Zoufalé postavy* jsem četla milionkrát. Tohle je pro přítele.“

„Aha,“ říkám a slyším poplašnou sirénu. *Pro přítele.*

„Asi je to ztráta času. Stejně to nebude číst. Ale Foxová aspoň prodá další výtisk, ne?“

„To je pravda.“ Možná je to tvůj brácha nebo otec nebo homosexuální soused, ale já vím, že je to *přítel* a bouchám prsty do kalkulačky.

„Dělá to třicet jedna padesát jedna.“

„Taková pálka. Přesně proto nám vládne Kindle,“ říkáš a saháš do peněženky, která je stejně růžová jako Zuckermanovo prasátko v *Šarlotině pavučince*, a podáváš mi kreditku, i když vidím dost bankovek, abys mohla platit hotově. Chceš, abych věděl, jak se jmenuješ, a já nejsem natvrdlý, takže strkám kartu do čtečky a ticho mezi námi je hlasitější a já nechápu, proč jsem zrovna dneska nepustil žádnou muziku, a teď nemám co říct.

„Prosím,“ podávám ti účet.

„Dík,“ skoro šeptáš. „Máte to tady nádherné.“

Podepisuješ se a jsi Guinevere Becková. Tvoje jméno zní jako báseň a tví rodiče byli asi kreténi, jako všichni rodiče. Guinevere. Ježišmarja.

„Děkuji, *Guinevere*.“

„Nechávám si říkat jenom Beck. Guinevere mi připadá strašně dlouhé a trapné.“

„Tak jo, Beck, takhle naživo vypadáte úplně jinak. Jo a *Midnite Vultures* je pecka.“¹

Bereš si tašku s knížkami a celou dobu se mi díváš do očí, protože chceš, abych viděl, že se na mě díváš. „Postřeh, Goldbergu.“

1 Narážka na shodu jmen, Beck (Hansen) je americký zpěvák, několikanásobný držitel Grammy, a *Midnite Vultures* jeho slavné album (pozn. překl.).

TY

„Ale ne. Já jsem Joe. Goldberg mi připadá strašně dlouhé a trapné.“

Smějeme se a ty jsi chtěla vědět, jak se jmenuju, stejně jako jsem já chtěl znát tvoje jméno, jinak by ses mi nedívala na jmenovku. „Určitě si nechcete vzít ještě to *Západní pobřeží*, když už jste tu?“

„Asi vám to bude připadat divné, ale já si ho schovávám na potom. Mám ho na seznamu věcí, které budu dělat až v domově důchodců.“

„Myslíte, jako že si ho musíte přečíst, než umřete?“

„Ale ne, to je něco jiného. Seznam věcí, co musím udělat, než umřu, to je třeba zajet se podívat do Nigérie nebo skočit z letadla. Ale v domově důchodců si musím přečíst *Západní pobřeží*, podívat se na *Pulp Fiction* a poslechnout si to poslední album od Daft Punk.“

„Já si vás asi v domově důchodců neumím představit.“

Rudneš. Jsi *Šarlotina pavučinka* a já bych se do tebe dokázal zamilovat. „Popřejete mi pěkný den?“

„Pěkný den, Beck.“

Usmíváš se. „Děkuji, Joe.“

Ty jsi sem nepřišla kvůli knížkám, Beck. Nemusela jsi mi říkat jménem. Nemusela ses usmívat, ani mě poslouchat, dokonce mě ani vnímat. Ale všechno tohle jsi udělala. Na účtence mám tvůj podpis. Neplatila jsi hotově a neměla jsi bezkontaktní kartu. Tohle bylo skutečné. Tisknu palec na mokrý inkoust na účtence a na kůži mi zůstává jméno Guinevere Becková.

2

Poznal jsem E. E. Cummings způsobem, jakým ho poznali ti nejcitlivější a nejinteligentnější muži mého věku, prostřednictvím jedné z nejromantičtějších scén jednoho z nejromantičtějších příběhů všech dob. Je to film *Hana a její sestry*, v němž se jeden inteligentní vzdělaný Newyorčan jménem Elliot (Michael Caine) zamiluje do své švagrové (Barbary Hersleyové). Musí si dávat bacha. Nemůže po ní normálně vyjet. Počká si u jejího bytu a zinscenuje náhodné setkání. Brilantní, romantické. Láska je fuška. Ona je překvapená, že ho potkává, a jde s ním do knihkupectví – už vidíme souvislosti? –, kde jí koupí básnickou sbírku e. e. cummingse a odkáže ji na báseň na straně 112.

Ona sedí sama na posteli, čte si tu báseň a on ve stejném okamžiku stojí ve své koupelně a myslí na ni, zatímco my slyšíme, jak ona čte. Moji oblíbenou pasáž z té básně:

Nikdo, ani děš, nemá tak malé ruce.

Až na tebe, Beck. Za těch posledních pár dní jsem se toho strašně moc dozvěděl. Když to na tebe přijde, a že se to děje

TY

hodně často, hraješ si těma malýma rukama se svým tělem a mně to připomíná další vtip z *Hany*, když si Mia Farrowová dělá srandu z Woodyho Allena, jestli není neplodný, protože moc masturbuje. Ale to tobě asi nehrozí.

Problém dnešní společnosti je v tom, že kdyby se na nás díval nějaký průměrný člověk, jak se ty, sama, uděláš třikrát za noc a já, na druhé straně ulice, se na tebe u toho dívám, řekl by si, že úchyl jsem já. Jenomže není tajemství, že většina lidí jsou idioti. Většina lidí má ráda laciné záhady a upřímně, většina lidí nikdy neslyšela o Paule Foxové ani o *Haně*, jenomže, Beck, my se na normální lidi můžeme vykašlat, ne?

A kromě toho, mně se líbí, že si to děláš sama, místo aby sis tahala domů a do kundy zástupy podřadných chlapů. Jsi odpovědí na každý banální a zjednodušený článek o kultuře sexu na jednu noc. Máš svůj standard a jsi Guinevere, jsi sama o sobě milostným příběhem ženy, která čeká na toho pravého, a vsadil bych se, že bys ho klidně napsala s velkými písmeny, Ten Pravý, když o něm sníš. Když o mně sníš. Všichni chtějí všechno hned, ale ty si umíš počkat.

Protože máš ty své malé ruce.

Tvoje jméno bylo velkolepý začátek. Máme štěstí, protože Guinevere Beckových po světě moc neběhá – jenom jediná. Ze všeho nejdřív jsem zjistil, že tvůj dům i internet jsou zařízení s láskou. Stačil profil na Twitteru a věděl jsem toho o tobě hrozně moc, Beck:

Guinevere Becková

@TaNepravaBeck

Nikdy jsem neměla v hlavě nevyřčenou myšlenku. Píšu příběhy. Čtu příběhy. Mluvím s cizími lidmi. Nantucket miluju, ale na sex mám New York.

A pak ses přede mnou svlíkla. Stačilo několik životopisů v různých online časopisech, které ti zveřejnily články z blogu (pokud teda těm textíkům nechceš říkat eseje) a tvé lehce košilaté deníky (pokud jim tedy nechceš říkat povídky) a taky básně, které občas píšeš. Jsi spisovatelka, narozená na Nantucketu, kde jsi taky vyrostla, a děláš si legraci z toho, že se na tom ostrově všichni množí mezi sebou (ale tví rodiče nebyli příbuzní), nedělají nic jiného, než plachtí (tebe lodě k smrti děsí) a chlastají (tvůj otec se uchlastal a ty jsi o tom hodně často psala). S rodinou jste si blízcí a zároveň k sobě máte daleko. Nevíš, co si tady ve městě máš počít, protože tu nikdo nikoho nezná, a nepomohly ti ani čtyři roky praxe z Brownu, kde jsi studovala. Dostala ses tam ze seznamu čekatelů a stále jsi přesvědčená, že muselo dojít k nějaké chybě. Máš ráda polentu a třešňový koláč od firmy Lärabar. Nefotíš jídlo ani koncerty, ale máš Instagram, který používáš jenom na staré věci, fotky svého mrtvého táty, fotky z pláže z doby, kterou si nemůžeš pamatovat. Máš bráchu Clydea (tvoji rodiče měli fakt talent na jména) a ségru Anyu (hrozný talent, ale jiného druhu, než bych čekal). Podle záznamů z katastrofu váš dům patří rodině úplně odjakživa. Pocházíš z rodu farmářů a ráda říkáš, že na Nantucketu *nebydlíte*, nýbrž je to váš domov. Rozhazuješ kolem sebe různá upozornění tak často, že jsi jako varování proti rakovině na krabičce cigaret.

Any je typická ostrovanka a nikdy se neodstěhuje. Je to obyčejná holka, která by se nejradši jenom procházela po pláži a kterou těší tenhle odlehlý kout země ožívající jen v letní turistické sezoně. Anya to má kvůli smrti tvého otce v hlavě úplně zamotané. Píšeš o ní ve svých příbězích a děláš z ní mladého kluka nebo naopak stárnoucí slepou ženu nebo

TY

taky jednou ztracenou veverku, ale je jasné, že všechno tohle je tvoje sestra. Závídíš jí. Jak je možné, že ji netíží žádné ambice? Je ti jí líto. Jak to, že nemá žádné ambice?

Clyde je z vás nejstarší a na ostrově má na starosti rodinnou taxikářskou firmu. Je ženatý, má dvě děti a je vzorný otec rodiny. Alespoň tohle jsem vyčetl z jeho fotky v místních novinách. Dobrovolný hasič, hubený jak vyžle, Američan každým coulem. Váš otec je vyhlášený místní pijan, s gustem řídí pod vlivem a opíjí se na veřejnosti a Clyde na to zareagoval tím, že je pravý opak – skrznaskrz střízlivý. Kdyby ses jako první narodila ty, možná bys rodinný podnik převzala a zůstala. Jenomže jsi typické prostřední dítě, šla ti škola a celý život ti dávali nálepku „naše naděje, která se odsud jednou dostane“.

Internet je nádherná věc a hodinu poté, co jsme se potkali, jsi tweetla tohle:

Cítím cheeseburgery. #zFastfooduTloustnu

A musím ti říct, že jsem na chvílku čekal, že dojde i na mě. Možná nejsem nic moc. Nezmínila ses ani o mně, ani o našem rozhovoru. Taky: *Mluvím s cizími lidmi*. To sis napsala do profilu na Twitter. Mluvím s cizími lidmi. Co to jako má být, Beck? Děti nemají mluvit s cizími lidmi, ale ty jsi dospělá. Nebo pro tebe náš rozhovor nic neznamenal? Byl jsem další cizí člověk? To prostřednictvím profilu na Twitteru nenápadně naznačuješ, že jsi děvka, které se líbí poutat na sebe pozornost, ale která nemá úroveň a dá každému špindírovi, který se na ni usměje? Fakt jsem pro tebe nic neznamenal? To se ani nezmíníš o tom klukovi z knihkupectví? *Ty vole*, myslím si. *Třeba jsem se spletl*. Třeba to mezi námi nejiskřilo. Jenomže pak jsem tě začal zkoumat ještě trochu víc a ty vlastně nepíšeš o ničem zásadním. S těmi, co tě sledují na

Twitteru, by ses o mě nedělila. Tvůj život online je jako cirкус, takže jestli jsi setkání se mnou nezveřejnila, znamená to, že po mně asi jedeš. A možná víc, než si uvědomuju, a ruka ti právě teď sjíždí ke kundičce s myšlenkou na mě.

Jako další mi internet odhalil tvou adresu. Bank Street 51. To si děláš prdel. Tohle není centrum, kde lidi neustále spěchají z práce nebo do práce. Tohle je poklidná, ospalá a trapně bezpečná čtvrť ve West Village se zatraceně drahými nemovitostmi. Do téhle čtvrti se nebudu moct jít jen tak projít. Budu se muset přizpůsobit lidem, co jsou za vodou. Vyrážím do sekáče. Kupuju si oblek (podnikatel a/nebo řidič a/nebo udržovaný muž), montérky a jakýsi opasek na náradí (řemeslník, který má zrovna pauzu) a hnusnou teplákovku (debil, co se stará o své drahocenné tělo). Na první návštěvu si беру oblek a moc se mi to tady líbí, Beck. Tohle je esence starého New Yorku a já bych čekal, že tu půjdou za ruku Edith Whartonová s Trumanem Capotem, v té druhé budou držet řecký papírový kelímek s kávou a budou vypadat jako v dobách své největší slávy, jako by je někdo naložil do formaldehydu². V téhle čtvrti bydlí jenom paničky a kdysi, když tyhle paničky byly ještě v mámině břiše, tady zemřel Sid Vicious, baskytarista Sex Pistols. Jenomže to byl Manhattan ještě nádherné místo. Stojím na druhé straně ulice a ty máš otevřená okna (bez záclon) a já tě duchu vidím, jak si naléváš instantní ovesnou kaši do ohřívací mísy a vkládáš ji do mikrovlnky. Ty nejsi žádná panička. Tvůj Twitter mě o tom dokázal okamžitě přesvědčit. Podle něj jsi vyhrála v nějaké realitní loterii.

² Edith Whartonová je autorkou čtyř novel z prostředí New Yorku a stejně tak Truman Capote patřil k poválečné newyorské literární i společenské elitě (pozn. překl.).

TY

Nechtěla bych vypadat jako @AnnaKendrick47, ale miluju vás, nerdi z @BrownstoneBiasedLottery, nemůžu se dočkat nastěhování do Bank Street.

Sedám si k internetu a *Browstone Biased Lottery* je esejistická soutěž pro absolventy Brownovy univerzity, kteří potřebují v New Yorku sehnat ubytování pro postgraduál. Jde o byt, který už je několik let v držení *rodiny Brownů*, ať už to znamená cokoli. A ty máš stipendium na doktorát z literární tvorby takže mě nemůže překvapovat, že jsi v téhle loterii, která byla ve skutečnosti esejistickou soutěží, vyhrála. A Anna Kendricková je herečka z filmu *Ladíme!*, který je o vysokoškolačkách, co zpívají na pěveckých soutěžích. Ty se v téhle holce úplně vidíš, což nedává smysl. Díval jsem se na ten film *Ladíme!*. Tahle holka by nikdy nešla stejně jako ty.

Lidi chodí kolem tvého bytu ve zvýšeném přízemí a nezastavují se a nezírají na tebe, i když se vystavuješ za oknem. Máš okna otevřená dokořán a máš štěstí, že na téhle ulici není takový provoz. To musí vysvětlovat tvůj falešný pocit soukromí. Vracím se druhý den večer (stejný oblek, nemůžu si pomoci) a ty se procházíš před otevřenými okny úplně nahá. *Nahá!* Postávám u vchodu na druhé straně ulice a ty si mě nevšímáš a nikdo si nevšímá mě ani tebe. To jsou sakra všichni slepí?

Ubíhá den za dnem a já začínám být nervózní. Vystavuješ se až moc a není to bezpečné a stačilo by, aby tě zmerčil nějaký úchyl a rozhodl se jít za tebou dovnitř. O pár dní později si oblékám svou pracovní kombinézu a představuju si, že ti dávám na okna mříže, které by alespoň trochu chránily tu výkladní skříň, které říkáš *domov*. Myslím, že zrovna tahle čtvrt je bezpečná, a taky že je, ale na tom okolním tichu je

cosi vražedného. Asi bych tu mohl přímo na ulici uškrtnit nějakého dědu a nikdo by nevyšel ven, nikdo by mě nezastavil.

Vracím se ve svém obleku (moc lepší než montérková kombinéza) a na hlavě mám baseballovou čepici s logem Yankees, kterou jsem našel v jednom sekáči (jo, takový jsem magor!), abych se trochu změnil pro případ, že by sis mě všimla, ale ty si mě fakt nevšímáš. Nějaký chlap, co bydlí u vás v domě, jde po malých schodech (jsou tam vlastně jenom tři) vedoucích ke vchodu a ten vchod je strašně blízko tvému bytu. Kdyby chtěl (a kdo by nechtěl?), mohl by se naklonit přes zábradlí, zaklepat ti na okno a zavolat na tebe.

Chodím za tebou ve dne i v noci, a kdykoli přijdu, máš okna dokořán. Jako bys nikdy neviděla zprávy v televizi ani žádný horor a já sedím na pískovcových schodech na druhé straně úzké a čisté ulice a předstírám, že čtu román *Chudák George* od Pauly Foxové, nebo předstírám, že píšu esemesku svým obchodním partnerům (ha!) nebo předstírám, že volám kamarádovi, který přišel pozdě, a hlasitě souhlasím, že ještě dvacet minut počkám. To kvůli případnému sousedovi, který by se mohl tajně dívat a pozorovat toho podezřelého chlapíka na schodech (já jsem naopak filmů viděl spoustu). Díky tomu, jak jsi otevřená světu, mohu vstupovat do toho tvého. Když fouká vítr správným směrem, cítím, jak si ohříváš jídlo v mikrovlnce, a slyším, jak posloucháš skupinu Vampire Weekend, a kdybych předstíral, že zívám, a zvedl hlavu, viděl bych, jak taky zíváš, jak dýcháš. Byla jsi vždycky taková? Zajímalo by mě, jestli ses chovala stejně i v Providence, jestli ses promenádovala před oknem, jako bys chtěla, aby tě sousedé viděli nahou a polonahou, závislou na instantním jídle, a aby tě viděli a hlavně slyšeli, jak masturbuješ. Doufám, že

TY

ne. Doufám, že tohle všechno jde nějak vysvětlit a že mi to v pravou dobu vysvětlíš. Sedáš si k počítači, jako bys potřebovala připomenout svému imaginárnímu publiku, že jsi spisovatelka, přestože my všichni (já) víme, že ve skutečnosti jsi performerka, exhibicionistka.

A já celou tu dobu musím být ostražitý. Jeden den si ulíznu vlasy a druhý den je mám rozčuchané. Lidi, kteří si obvykle nevšímají lidí, si mě nesmí všimnout. Koneckonců, kdybychom normálním lidem řekli, že se kdesi před otevřeným oknem promenáduje nahá holka a že ji tam tajně chodí pozorovat nějaký zamilovaný cvok, asi by si většina z nich řekla, že jsem blázen já. Jenomže cvok jsi ty. Akorát ti to nikdo neřekne, protože tvoji čičinu by většina z nich chtěla vidět taky, zatímco já se tvým sousedům hnuším už z podstaty. Bydlím v šestém patře bez výtahu v Bed-Stuy, velké části Brooklynu, kde bílých moc nebydlí. Nehodlal jsem si nechat holit prdel od těch vydřiduchů z College Loan Society, co dávají půjčky na studia. Výplatu si nechávám dávat na ruku, bez papíru a mám doma telku na normální anténu, žádnou kabelovku. Tihle lidi by se mého ptáka nedotkli ani třímetrovou tyčí. Tvoje pipina je pro ně ovšem poklad.

Napiju se kafe na schodech na druhé straně ulice a stisknu v ruce stočený *Wall Street Journal*, zhluboka se nadechnu a dívám se na tebe. Nikdy nenesím teplákovku, protože kvůli tobě mám chuť se oblékat pěkně, Beck. Uběhly dva týdny a z domu vychází jakási šíleně oplácaná matrona. Stojím, čumím jak puk, ale jsem za gentlemana.

„Dobrý den, madam,“ říkám a držím jí dveře.

Přijímá. „Že se taky najde někdo, kdo se umí chovat,“ huhlá.

„Absolutně souhlasím,“ odpovídám a u chodníku už jí řidič otevírá dveře auta. Kýve mi na pozdrav, jsme partáci. Tohle bych mohl dělat pořád a znovu se usazuju na schodech.

Tak proto mají lidé rádi reality show? Tvůj svět mi připadá úžasný, třeba pohled na to, jak relaxuješ (v bavlněných kalhotkách koupených ve slevě z e-shopu Victoria's Secret; včera jsem tě viděl je rozbalovat), a jak jsi vzhůru (sedíš na gauči a jsi na netu a čteš kraviny). Třeba hledáš toho nádherného kluka z knihkupectví. Teď píšeš, úplně narovnaná s vlasy staženými do uzlu. Ťukáš do klávesnice, jako když dupe králík, až už to najednou nemůžeš vydržet, vezmeš světlezelený polštář, stejný, na který si leháš, když si chceš na chvilku zdřímnout, a jedeš na něm jako zvíře. Pak se uvolníš. A konečně usneš.

Máš neskutečně přtávý byt. V těch dvou tweetech jsi měla pravdu:

Bydlím v krabici na boty. Což nevádí, protože neutrácím těžké prachy za lodičky. @BrownstoneBiasedLottery #Rebel

I můj hrnek #BrownUniversity je větší než můj byt. @BrownstoneBiasedLottery #reality #NYC

Nemáš ani kuchyň, jenom prostor, do kterého jsi nakoupila zařízení jako v obchodě Bed Bath & Beyond, když měli výprodej. Ale v těch tvých tweetech je kdesi ukrytá pravda. Nesnášíš to tady. Vyrostla jsi ve velkém domě se zahradou na všechny strany. Máš ráda prostor. Proto necháváš otevřená okna. Neumíš být sama se sebou. A přesně tak by to dopadlo, kdyby ses zabarikádovala před světem.

Tví sousedé si žijí po svém jako malé děti – auta je vozí z ohromných okolních domů a stejná auta je zase večer přivázejí zpátky –, zatímco ty hniješ v prostoru určeném pro

TY

služebnou nebo zlatého retrívra s podvrtnutým kotníkem. Já se ti ale nedivím. Oba milujeme West Village, a kdybych se mohl nastěhovat tam, kde teď bydlíš, udělal bych to, i kdyby to znamenalo pomalu šilet z neustálé klaustrofobie. Rozhodla ses správně, Beck. To tvoje matka se spletla:

Mama rika, ze by zadna holka nemela bydlet v krabici na boty. #maminalogika #nejsemmadam

Tweetuješ častěji, než píšeš, a možná proto máš titul MFA z New School, a ne z Columbie. Na Columbii tě nevzali:

Zamítnutí je nejlépe člověku naservírovat v papírové obálce, protože pak ho aspoň může roztrhat a spálit. #nejdunaColumbii #zivotjdedal

A měla jsi pravdu. Život fakt šel dál. I když New School není tak prestižní, učitelé i studenti tě tam mají rádi. Spousta seminářů se tam dá absolvovat online. Spoustu vysokých škol už vlastně může dneska člověk absolvovat online, což je jen další rána stále irrelevantnějšímu elitářskému systému, který nazývají „vysoká škola“. Máš čas psát, a kdybys trávila míň času na Twitteru a honěním frndy... jenomže upřímně, Beck, na tvém místě bych se ani neobtěžoval oblíkat.

Ráda dáváš věcem jména a mě by zajímalo, jaké asi dáš mně. Pokoušíš se uspořádat na Twitteru soutěž o nejlepší jméno pro tvůj byt.

Co takhle #Krabicemensinezvsechnykrabice

Nebo #KoukatsenaLadimeatojevse

Nebo #Cvicebnipodlozkajakobyt

Nebo

#Mistokdevykoukneszoknavtilkuavidistohoklukazknihkupectvijaksenatebedivaasusmevemmuzamavas

Nějaký taxikář zběsile troubí, protože nějaký čerstvě vy-

mydlený magor, který jako by vylezl z nějakého pokusu Breta Eastona Ellise, co nakonec nikdy nespátřil světlo světa, vlezl do cesty, aniž by se rozhlédl. Omlouvá se, ale nemyslí to upřímně a projíždí si rukou v blondatých vlasech.

Má jich snad až moc.

A jde nahoru po schodech, jako by mu to tam patřilo, jako by je postavili jenom pro něj, a dveře se otevírají ještě dřív, než k nim dojde, a otevíráš je ty a vedeš si ho dovnitř a líbáš ho, a než se dveře pomalu zavřou, máš ruce

tak neuvěřitelně malé ruce

v jeho vlasech a já pak ani jednoho z vás nevidím, až se nakonec objevíte v obýváku a on si sedá na gauč a ty ze sebe strháváš tílko a lezeš na něj a vlníš se jako nějaká striptérka a všechno to je strašně špatně, Beck. Sundává z tebe bavlněné kalhotky a plácá tě po zadku a ty ječíš a já jdu na druhou stranu přes ulici, protože tohle musím slyšet.

Promiň, tati! Promiň!

Opakuj to, holčičko.

Promiň, tati.

Jsi zlobivá holka.

Jsem zlobivá holka.

A chceš výprask, že?

Jo, tati. Chci výprask.

Máš ho v puse. Štěká na tebe. Plácá tě po zadku. Občas vejde Truman Capote, podívá se, zareaguje a pak odvrátí zrak. Tohle nikdo na policii hlásit nebude, protože nikdo nepřízná, že se na to díval. Tohle je přece sakra Bank Street. A ty ho teď šoustáš a já se vracím na svou stranu ulice, kde vidím, že on se s tebou nemiluje. Chytáš ho za vlasy – má jich strašně moc –, jako by to mohlo zachránit tebe a taky tvoje pří-

TY

běhy. Zasloužila by sis něco lepšího. Z toho, jak tě drží těma velkýma slabýma rukama, které nikdy nepracovaly, přece nemůžeš nic mít. Ani z toho, jak tě plácá po zadku, když se udělá. Seskakuješ z něj a skláníš se k němu, ale on tě odstrkuje a ty mu dovoluješ kouřit u tebe v bytě a on ti klepe popel do hrnečku s nápisem Brown, který je možná větší než tvůj byt, a ty se díváš na *Ladíme!*, zatímco on kouří, píše esemesky a znova tě odstrkuje, když se k němu chceš přitulit. Vypadáš smutně a

nikdo na světě nemá tak malé ruce

jenom ty a já. Proč jsem si tak jistý? Než jsi mě poznala, tweetnula jsi tohle:

Nemohli bychom být všichni upřímní a přiznat, že známe #eecummingse jenom díky #Hanaajejisestry? Tak jo. #konec-kecu #konecpretvarky

Vidíš, jak jsi se mnou mluvila, ještě než jsi mě poznala? Když odchází, nedrží v ruce *Zoufalé postavy* od Pauly Foxové. Je to blondatý misogyn, zvedá si límeček a odfoukává vlasy z čela. Právě tě využil a není to tvůj přítel a já už musím domů. A ty si musíš dát sprchu.